

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΝ.

Τὴν ἀσθεῖν, τὴν στυγεράν τῆς αἰθείας ἰδέαν, γερμανὸς ποιητής, ὁ Ῥίχτερ, ἐξέφρασεν ἀλλοκώτως μὲν, ἀλλ' ἰσχυρῶς, διὰ τοῦ ἐξῆς ἐνυπνίου.

« Τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, λέγει ἡ κυρία Στάελ, ὁμοιάζει κατὰ τὴν παραφροσύνην τοῦ πυρετοῦ, καὶ ὡς τοιοῦτο πρέπει νὰ κριθῇ· διότι, ὑπὸ πᾶσαν ἄλλην παρὰ τὴν τῆς φαντασίας ἐποψίν, εἶναι ἐπιδεικτικὸν πολλῶν καὶ πολυειδῶν ἐπικρίσεων. « Ὁ σκοπὸς τοῦ πλάσματος τούτου, προοιμιάζεται αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς, ἀποτελεῖ συγγνωστὴν τὴν τολμῆριάν του. Ἄν ἡ καρδία μου ποτὲ ἐγένετο τόσον δυστυχὴς, τόσον ξηρὰ, ὥς νὰ ἐκρίζωθῃσιν ἀπ' αὐτῆς ὅλα τὰ μαρτυροῦντα τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ αἰσθημάτων, ἤθελα ἀναγνώσει καὶ πάλιν τὰς σελίδας ταύτας, ἤθελα καθέως συνταραχθῇ, καὶ εἰς αὐτὰς ἤθελα εὐρεῖ ἐκ νέου τὴν σωτηρίαν μου καὶ τὴν πίστιν μου. Ἀρνούμεναι τίνες ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ μετὰ τὸσαύτης ἀδιαφορίας, μεθ' ὅσης ἄλλοι τὴν παραδέχονται· καὶ ἀνθρώπος ὅστις, εἰκοσιν ὀλόκληρα ἔτη, ἐπίστευε τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, κατὰ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον εὐρίσκει τὸ ἐπίσημον πρωτότυπον, ὅπου περιχαρὸς ἀνακαλύπτει τὴν πλουσίαν τῆς πίστεως ταύτης κληρονομίαν, τὴν ζωογόνον τῆς πηγῆς ταύτης τοῦ νάφθα θερμοτήτα. »

« ΕΝΥΠΝΙΟΝ. »

« Ὅταν, κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, μᾶς διγῶνται ὅτι, περὶ τὸ μεσονύκτιον, τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ ὕπνος κατακυριεύει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν, τὰ ὄνειρα γίνονται φοβερώτερα, οἱ νεκροὶ ἐγείρονται, καὶ, ἐντὸς τῶν ἐρήμων ναῶν, ἀσπμιμοῦνται τὰ εὐσεβῆ ἄσματα τῶν ζώντων, ὁ θάνατος τότε μᾶς τρομάζει ἐξ αἰτίας τῶν νεκρῶν. Ὅταν τὸ σκότος πλησιάζῃ, ἀποστρέφομεν τὰ βλέμματα ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ζοφερῶν αὐτῶν θυρίδων καὶ οἱ φόβοι τῶν παιδικῶν ἡμῶν χρόνων, πολὺ περισσότερον παρὰ τὰς ἡδονὰς αὐτῶν, ἐνδύονται πτέρυγας, καὶ περιίπτανται τὴν νύκτα περὶ τὴν ληθαργούσαν ἡμῶν ψυχὴν. Ἄ! μὴ σβένετε τοὺς σπινθῆρας τούτους· ἄρατε εἰς ἡμᾶς τὰ ἐνύπνια ταῦτα, ὡς καὶ τὰ φοβερώτερα· διότι εἶναι πολὺ γλυκύτερα τῆς παρούσης ἡμῶν ὑπάρξεως, διότι μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκεῖνην, καθ' ἣν ὁ ποταμὸς τῆς ζωῆς γίνεται ἀκόμη τοῦ οὐρανοῦ κατόπτερον. »

« Ἐσπέρην θειρὴν, ἀνεπαύμενην εἰς τὴν κορυφὴν λόφου, ἀπεκοιμήθην, καὶ ὠνευρέθην ὅτι ἐξύπνησα τὴν νύκτα ἐντὸς μεγάλου κοιμητηρίου. Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἐνδεκάτην ὥραν· τὰ μνημάτια ἦσαν ἡμίκλειστα· αἱ δὲ σιδερεῖς τοῦ ναοῦ θύραι, ὑπὸ χειρὸς ἀόρατου κινούμεναι, ἠνοίγοντο καὶ ἐκλείοντο μετὰ κρότου πολλοῦ. Ἐβλεπα ἐπὶ τῶν τοίχων νὰ φύγωσι σκιαὶ, τὰς ὁποίας κένεν σῶμα δὲν ἔρριπτε· σκιαὶ δὲ ἄλλαι πελιδναὶ ὑψούντο εἰς τοὺς ἀέρας, καὶ μόνα τὰ παιδιὰ ἀνεπαύοντο ἀκόμη ἐντὸς τῶν νεκρικῶν αὐτῶν λαρνάκων. Νέφος φαῖον, βαρὺ, πνιγρὸν, ἐσκέπαζε τὸν οὐρανόν· γιγαντῶδες δὲ φάντασμα ἐσφιγγε καὶ θύλιθεν εἰς μακρὰς πτυχὰς τὸ νέφος τοῦτο. Ἐπάνω μου ἦκουα μα-

κρόθον κρότους κρημνισμῶν, καὶ ἡ γῆ ἤρχισε νὰ σειέται ὅλη. Ἐκλονεῖτο ὁ ναὸς ὀλόκληρος, τὸν αἶρα ἐτάρατταν ἤχοι σπαρακτικοὶ καὶ παράφωνοι, ὡχραὶ δὲ τινες ἀστραπαὶ διέδιδαν ζοφώδη λάμψιν. Ὁ φόβος μὲ ἠνάγκασε νὰ ζητήσω ἄσυλον ἐντὸς τοῦ ναοῦ· ἀλλὰ βασιλίσκοι δύο σπινθηροβολοῦντες ἐφύλατταν τὰς φοβερὰς αὐτοῦ θύρας. »

« Ἐπροχώρησα μεταξὺ τοῦ πλῆθους τῶν ἀγνώστων σκιῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτυπούτο ἡ σφραγὶς τῶν ἀρχαίων αἰώνων. Αἱ σκιαὶ ὅλαι συνεθλίβοντο περὶ τὸ γυμνὸν θυσιαστήριον, καὶ μόνον τὸ γῆθος αὐτῶν ἀνέπνευε καὶ ἐπαλλε βιαίως. Εἷς μόνος νεκρὸς, πρὸ ὀλίγου ἐνταριασθὴς, ἔκειτο περιτετυλιγμένος εἰς τὸ σάβανον· παλμὸς ἀκόμη δὲν ἐφαίνετο εἰς τὸ γῆθος του, ἐνύπνιον δὲ εὐτυχὲς παρίστανε προσμειδῶν τὸ πρόσωπόν του. Ἄλλ' ἀνθρώπου ζώντος πλησιάζαντος, ἐξύπνησε, τὸ μειδίαιμα ἔπαυσε, καὶ, μετὰ κόπου πολλοῦ, ἤνοιξε τὰ νεναρκωμένα του βλέφαρα· ἡ θέσις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐφαίνετο κενή, εἰς δὲ τὴν τῆς καρδίας ὑπῆρχε πληγὴ θαθεῖα. Ὑψώσας τὰς χεῖρας, καὶ τὰς ἦνωσεν ὡς θέλων νὰ προσευχηθῇ· ἀλλ' οἱ βραχίονες αὐτοῦ ἐμακρύνθησαν, ἀπεσπάρσθησαν τοῦ σώματος, καὶ αἱ ἠνωμένοι αὐτοῦ χεῖρες ἔπεσαν χαμαί. »

« Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ θόλου τοῦ ναοῦ ἐκρέματο τὸ ὠρολόγιον τῆς αἰωνιότητος· οὔτε ψηφία εἶχεν οὔτε ὠροδείκτην· ἀλλὰ χεῖρ μέλαινα περιστρέφετο βραδέως, καὶ οἱ νεκροὶ ἐπάσχιζαν ν' ἀναγινώσκουσιν ἐπ' αὐτοῦ τὸν χρόνον. »

« Τότε κατέβη ἄνωθεν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἀνὴρ ὑψηλὸς, μεγαλοπρεπὴς, ἀκτινοβόλος, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὸν τύπον ἀτελευτήτου λύπης. — ὦ Χριστέ! ἀνέκραζαν ἰδόντες αὐτὸν οἱ νεκροὶ, Θεὸς λοιπὸν δὲν ὑπάρχει; — Δὲν ὑπάρχει, ἀπεκρίθη. — Τότε αἱ σκιαὶ ὅλαι ἤρχισαν νὰ τρέμωσι βιαίως, καὶ ὁ Χριστὸς ἠκολούθησε λέγων — Διήλθα τὰ πέρατα τῶν κόσμων, ἀνέβην ὑπὲρ ἀνω τῶν ἡλίων, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη Θεὸς δὲν ὑπάρχει! Κατέβην εἰς τὰ καταχθόνια, ἠρουνήσα τὰς ἀβύσσους, καὶ ἀνέκραξα! — Πᾶτερ, ποῦ εἶσαι; — πλὴν ἄλλο τι δὲν ἤκουσα εἰμὴ τὴν βορρὴν κατὰρρέουσαν στάγδην ἐπὶ τοῦ χάους, καὶ ὁ αἰώνιος καὶ ἄτακτος κλύδων ἀπεκρίθη μόνος. Ἀνυψώσας ἔπειτα τὰ βλέμματα εἰς τὸν οὐρανόν, εἶδα θόλον κενόν, μέλανα, ἀχανῆ. Ἡ αἰωνιότης ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ χάους, καὶ, κατατρώγουσα αὐτὸ, κατετρώγετο βραδέως. Κλαύσκατε καὶ θρηνήσατε πάντες· οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει! »

« Αἱ σκιαὶ, ἀπελπισθεῖσαι, ἐξηρανίσθησαν, ὡς οὐ μὴ χλη λευκοειδὴς, πυκνωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ψύχους, καὶ ὁ ναὸς ἔμεινεν ἐρημος. Ἄλλ' αἰφνης, ἐκ τοῦ φοβεροῦ θεάματος! τὰ νεκρὰ παιδιὰ, ἐξυπνήσαντα τελευταῖα, ἔδραμον καὶ ἐγονάτισαν ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἶπαν — ὦ Ἰησοῦ, δὲν ἔχομεν πατέρα; — Καὶ ὁ Χριστὸς, χύων ποταμοὺς δακρύων, ἀπεκρίθη. — Ὅλοι ὀρφανοὶ εἰμεθα· οὔτε σὺ· οὔτε ἐγὼ δὲν ἔχομεν πατέρα! — Τότε καὶ γὰρ καὶ παῖδες δὲ κατεχώθησαν εἰς τὰς ἀβύσσους, καὶ τὸ ἄμετρον τοῦ κόσμου οἰκοδόμημα κατεκρημνίσθη ἐμπροσθέν μου. »